

Daniels Bog – Nummer et hundrede og syvogfirs

Løvens åbenbaring: Fra Panium til den endelige besegling

Jeff Pippenger

2024-04-17

Når Jesus åbner en profetisk sandhed, fremstilles Han som Løven af Judas stamme, og i Cæsarea Filippi begyndte Løven af Judas stamme at åbne for, „at han måtte gå til Jerusalem og lide meget af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og blive slået ihjel og oprejses på den tredje dag.“ Disse sandheder stemmer overens med det budskab, som Han åbnede ved begyndelsen af beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind og derpå igen ved afslutningen af netop den samme periode. Disse sandheder stemmer overens med det budskab, der fremstilles i vers tretten til femten i Daniel kapitel elleve.

Når Han åbenbarer den sandhed for de hundrede og fireogfyrre tusinde, gør Han det gennem metodikken »linje på linje«, for det er dér, »nøglerne« til Guds rige findes. Disse sandheder må fortæres, for de er nøglerne til Guds rige, og Guds rige skal være inden i Hans folk.

Da farisæerne spurgte ham, hvornår Guds rige skulle komme, svarede han dem og sagde: Guds rige kommer ikke således, at man kan iagttage det. Man skal heller ikke sige: Se, her er det! eller: Se dér! Thi se, Guds rige er inden i jer. Lukas 17,20-21.

Djævlene tror, og dog skælver de, for det er ikke nok blot at tro på „sandheden“. Den må blive en del af dig, ligesom den fysiske føde, der spises. I historien i vers tretten til femten bryder Løven af Judas stamme de sandheder op, som er forbundet med den snart kommende søndagslov, og disse sandheder præger seglet på de vise jomfruers pander forud for den kommende krise. Løven af Judas stamme kendte udmærket beretningen i Matthæus kapitel seksten, og Hans besøg i Cæsarea Filippi svarede til Daniels vidnesbyrd om Panium, og Han vidste, at korsets skygge, som Han og Hans discipel stod under i Cæsarea Filippi, repræsenterede skyggen af den kommende søndagslov i historien om Hans sidste dages folk.

Fra den tid begyndte Jesus at gøre sine disciple klart, at han måtte gå til Jerusalem og lide meget af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og blive slået ihjel og opstå på den tredje dag. Da tog Peter ham til side og begyndte at irettesætte ham og sagde: Gud fri dig, Herre! Sådan må det ingenlunde gå dig. Men han vendte sig om og sagde til Peter: Vig bag mig, Satan! Du er mig til anstød; for du har ikke sans for det, som hører Gud til, men for det, som hører mennesker til. Da sagde Jesus til sine disciple: Om nogen vil komme efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig. For den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min skyld, skal finde det. For hvad gavner det et menneske, om det vinder hele verden, men bøder med sin sjæl? Eller hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl? For Menneskesønnen skal komme i sin Faders herlighed med sine engle, og da skal han gengælde enhver efter hans gerning. Sandelig siger jeg eder: Der er nogle af

dem, som står her, der ikke skal smage døden, før de ser Menneskesønnen komme i sit rige.
Matthæus 16:21–28.

Det første, og derfor, på grundlag af princippet om første omtale, det vigtigste, Jesus fortalte sine disciple om korsets lidelser, er, at de måtte tage deres eget kors op, hvis de valgte at følge Ham. Søster White fastslår tydeligt, at korset også er åget. Åget og korset er symboler på menneskets personlige vilje, og det hele afhænger af den rette udøvelse af viljen. Den kraft, som opretholder Guds tempel, er et Lam, som var blevet slagtet og ophængt på en „søjle“. Det slagtede Lam repræsenterer korsfæstelsen af den lavere, kødelige natur, og den „søjle“, hvorpå det døde kød hænges, er viljen. Kristus gav sit eksempel på, hvordan man sejrer, ved altid at holde sin vilje i underkastelse under sin Faders vilje, og for at fuldbyrde det værk satte Han sig på tronen med sin Fader. Symbolet på sejr er det slagtede Lam ophængt på søjlen. Alle disse sandheder er direkte forbundet med dem, der fremstilles som Peter.

Til Filadelfia, repræsenteret ved Exeter-teltet, erklæres det:

Den, som sejrer, vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere gå ud derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mit nye navn. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 3,12-13.

Den, som sejrer, således som Kristus sejrede, skal få et nyt navn, ligesom Simon Barjona fik det, og de skal blive en søjle i Guds tempel, ligesom Kristus er Lammet, som blev slagtet og hang på en søjle i Guds tempel. Når de sejrer, således som Kristus sejrede, skal de også sidde på tronen i de himmelske steder, således som Kristus gjorde.

Til Laodikea, repræsenteret ved teltet i Watertown, siges der:

Se, jeg står ved døren og banker; hvis nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham, og han med mig. Den, der sejrer, vil jeg give at sidde med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og har taget sæde hos min Fader på hans trone. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 3:20–22.

Den første sandhed, Jesus fortalte disciplene, da Han begyndte at åbenbare korsets lidelser, var den sandhed, at mennesker må sejre, netop som Han havde givet et eksempel på at sejre. Mennesker må korsfæste kødet med dets lidenskaber og lyster. Når dette er sket, vil de blive sat i himmelske steder.

Også da vi var døde i vore synder, har han levendegjort os sammen med Kristus — af nåde er I frelst — og har oprejst os sammen med ham og sat os med ham i den himmelske verden i Kristus Jesus. Efeserne 2:5, 6.

Efter at have fremstillet sandheden om korsfæstelsen med hensyn til personligt ansvar tilføjede Løven af Judas stamme endnu en sandhed, som angår de sidste dage.

For hvad gavner det et menneske, om det vinder hele verden, men lider tab på sin sjæl? Eller hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl? Thi Menneskesønnen skal komme i sin

Faders herlighed med sine engle, og da skal han gengælde enhver efter hans gerninger. Sandelig siger jeg eder: Der er nogle af dem, som står her, der ikke skal smage døden, før de ser Menneskesønnen komme i sit rige. Matthæus 16:26–28.

Når Midnatsråbets budskab bliver åbnet af Løven af Judas stamme i den afsluttende periode af beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, vil der være nogle, som ikke dør. Derpå henvendte Han sig specifikt til de hundrede og fireogfyrre tusinde, sit folks sidste-dages folk, som ikke smager døden. Derfor åbnede Løven af Judas stamme, seks dage efter sit besøg i Cæsarea Filippi, en sandhed, som skulle styrke Hans disciple til korsets kommende krise, men som endnu vigtigere talte om den snart kommende søndagslov.

Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og Johannes, hans Broder, med sig og fører dem op på et højt Bjerg, hvor de var alene. Og han blev forvandlet for deres Øjne; hans Ansigt skinnede som Solen, og hans Klæder blev hvide som Lyset. Og se, Moses og Elias viste sig for dem og talte med ham. Da tog Peter til Orde og sagde til Jesus: Herre, det er godt for os at være her; hvis du vil, lad os her gøre tre Hytter, én til dig og én til Moses og én til Elias. Mens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende Sky dem; og se, der lød en Røst fra Skyen, som sagde: Dette er min elskede Søn, i hvem jeg har Velbehag; hør ham! Og da Disciplene hørte det, faldt de ned på deres Ansigt og blev grebet af stor Frygt. Og Jesus trådte hen og rørte ved dem og sagde: Stå op og frygt ikke. Men da de slog Øjnene op, så de ingen uden Jesus alene. Og mens de gik ned fra Bjerget, bød Jesus dem og sagde: Sig ikke nogen om Synet, før Menneskesønnen er opstanden fra de døde. Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Hvorfor siger da de skriftkloge, at Elias først må komme? Og Jesus svarede og sagde til dem: Elias kommer vel først og skal genoprette alle Ting. Men jeg siger jer, at Elias er allerede kommet, og de kendte ham ikke, men gjorde mod ham, hvad de ville. Således skal også Menneskesønnen lide ved dem. Da forstod Disciplene, at han talte til dem om Johannes Døberen. Matthæus 17,1–13.

I passagen åbner Løven af Judas stamme de sandheder, som besegler de hundrede og fireogfyrre tusind, umiddelbart før nådetidens afslutning, for „tiden er nær“. Han identificerede først korsets lidelse og fremstillede erfaringen som den afgørende forskel mellem én klasse, som ville nægte at udøve deres vilje til at korsfæste kødet, og en klasse, som ville følge Kristi eksempel. Derpå fremstillede Han for dem, at de repræsenterede den sidste generation i jordens historie, når der ville være mennesker, som levede fra den åbning af seglene, der fandt sted den 11. september 2001, indtil Hans genkomst.

Derpå fremviste Han et syn af sit herliggjorte væsen, og hos Ham var Moses og Elias. Det forseglingsbudskab, som er blevet åbnet, er Jesu Kristi Åbenbaring, som er forbundet med Moses og Elias, og dette budskab begyndte at blive åbnet i juli 2023, da de to vidner i Åbenbaringens kapitel elleve, som er Moses og Elias, blev stadfæstet, linje på linje, som de symboler, der repræsenterede forsegligen af de hundrede og fireogfyrre tusind. Da de tre disciple så synet og hørte Guds røst: „faldt de ned på deres ansigt og blev grebet af stor frygt. Og Jesus kom hen og rørte ved dem og sagde: Rejs jer, og frygt ikke.“

Det syn, som de tre disciple så, repræsenterer et syn af Kristi herlighed i de sidste dage, og det er derfor det samme syn, som Daniel så i kapitel ti.

Og jeg, Daniel, alene så synet; thi de mænd, som var med mig, så ikke synet; men en stor rædsel faldt over dem, så at de flygtede bort og skjulte sig. Derfor blev jeg alene tilbage og så dette store syn, og der blev ingen kraft tilbage i mig; thi min ansigtsglans blev i mig forvandlet til forfald, og jeg beholdt ingen kraft. Dog hørte jeg lyden af hans ord; og da jeg hørte lyden af hans ord, faldt jeg i dyb søvn på mit ansigt med ansigtet mod jorden. Og se, en hånd rørte ved mig og hjalp mig op på mine knæ og på mine hænders flader. Og han sagde til mig: Daniel, du højt elskede mand, giv agt på de ord, som jeg taler til dig, og stå op på det sted, hvor du er; thi nu er jeg sendt til dig. Og da han havde talt dette ord til mig, stod jeg skælvende. Så sagde han til mig: Frygt ikke, Daniel; thi fra den første dag, da du satte dit hjerte til at forstå og ydmyge dig selv for din Gud, blev dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld. Daniel 10:7–12.

Forklarelsens syn i Matthæus, kapitel sytten, er spejlsynet i Daniel, kapitel ti, som finder sted, når de døde, tørre ben i Ezekiel opvækkes. Synet og det tilknyttede budskab åbenbarer to klasser af tilbudere, den ene i Exeter-teltet og den anden i Watertown-teltet, som er Jeremias' spotternes forsamling og Johannes' Satans synagoge. Som med virkningerne af synet i Daniels vidnesbyrd, således også: "Da disciplene hørte det, faldt de ned på deres ansigt og blev grebet af stor frygt. Og Jesus kom hen og rørte ved dem og sagde: Rejs jer, og frygt ikke." Synet var i begge tilfælde både hørbart og synligt, og det frembragte frygt i begge eksempler. En "berøring" var nødvendig for at styrke i begge vidnesbyrd.

Forklarelsens syn var blandt andet et bevis på, at Guds Ord aldrig slår fejl; for i Matthæus' sekstende kapitel, i det sidste vers, havde Jesus sagt, at »nogle af dem, som står her, skal ikke smage døden, før de ser Menneskesønnen komme i sit rige.« Forklarelsen var en fremstilling af »Menneskesønnens« komme i sit rige.

„Moses på forklarelsens bjerg var et vidne om Kristi sejr over synd og død. Han repræsenterede dem, som skal fremgå af graven ved de retfærdiges opstandelse. Elias, som var blevet taget til himlen uden at se døden, repræsenterede dem, som vil leve på jorden ved Kristi andet komme, og som skal blive 'forvandlet i et nu, i et øjeblik, ved den sidste basun'; når 'dette dødelige skal iføre sig udødelighed', og 'dette forgængelige skal iføre sig uforkrænkelighed'. 1 Korintherbrev 15:51–53. Jesus var klædt i himlens lys, således som Han vil åbenbare sig, når Han kommer 'anden gang, uden synd, til frelse'. For Han vil komme 'i sin Faders herlighed med de hellige engle'. Hebræerbrevet 9:28; Markus 8:38. Frelserens løfte til disciplene blev nu opfyldt. På bjerget blev det kommende herlighedsrige fremstillet i miniature,—Kristus Kongen, Moses som repræsentant for de opstandne hellige og Elias for dem, som er blevet forvandlet." Jesu liv, 421.

Beseglingssandheden indbefatter en identifikation af, at de hundrede og fireogfyrre tusind er dem, der fremstilles i Åbenbaringen kapitel syv, som ikke dør, og som er repræsenteret ved Elias, og at den store skare i Åbenbaringen kapitel syv er dem, der er repræsenteret ved Moses, som dør. Den ene gruppe kaldes ved den første røst i Åbenbaringen kapitel atten, og den anden gruppe kaldes ved den anden røst i Åbenbaringen kapitel atten.

Efter berøringen gav Jesus yderligere undervisning til disciplene, da Han sagde: „Sig ikke nogen om synet, før Menneskesønnen er opstanden fra de døde.“ Forklarelsens syn, som er spejlets syn, og Esajas’ syn i kapitel seks, og Paulus’ syn, mens han var i den tredje himmel, og Ezekiels syn af hjulene inden i hjulene, blev beseglet af Løven af Judas stamme indtil efter Kristi opstandelse.

Kristi opstandelse repræsenterer opstandelsen af de to vidner, som var sammen med Kristus i netop dette syn, og de skulle opstå i juli 2023. På dette tidspunkt ville beseglingsbudskabet blive åbnet for de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve og for de to grupper af trofaste, og det ville blive sat ind i sammenhæng med spejlsynet om Kristi herlighed ved verdens ende.

Beseglingsbudskabet vil også blive sat ind i sammenhængen med de første tre vers i Johannes’ Åbenbaring, kapitel 1, hvor kommunikationskæden, som repræsenterer foreningen af det guddommelige med det menneskelige, fremstilles i den trinvis proces for, hvordan beseglingsbudskabet frembæres for dem, der er kandidater til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde.

Den trinvis proces gik fra Faderen til Sønnen, til englen Gabriel, til Johannes, til menighederne. Fra den guddommelige Fader til den guddommelige og menneskelige Søn, til en ufalden skabning (Gabriel), til en falden skabning (Johannes), til menighederne, som er i Asien (verden). De fem trin identificeres specifikt ved den allerførste omtale af Jesu Kristi åbenbaring, og at fornægte et hvilket som helst trin er at fornægte dem alle.

I overensstemmelse med denne åbenbaring spurgte disciplene derpå Jesus: »Hvorfor siger da de skriftkloge, at Elias først må komme?« Og Jesus svarede og sagde til dem: »Elias kommer sandelig først og skal genoprette alle ting. Men jeg siger jer, at Elias allerede er kommet, og de kendte ham ikke, men gjorde mod ham, hvad de ville. Ligeledes skal også Menneskesønnen lide under dem.« Da forstod disciplene, at han talte til dem om Johannes Døberen.

Johannes Døberens og Johannes Åbenbarerens profetiske rolle er et element i beseglingsbudskabet, og de i teltet i Watertown, som valgte at tilsidesætte Samuel Snøws budskab, repræsenterer dem, som er uvillige til at anerkende, at Herren udvælger de mænd, som Han vælger at udvælge. Den røst, som blev udvalgt i 1989, som først offentliggjorde sit budskab to hundrede og tyve år efter 1776, i 1996, som var vægteren, der identificerede, at det tredje ve var ankommet den 11. september 2001, som fremlagde det syndige budskab den 18. juli 2020, er en del af beseglingsbudskabet, og hans rolle er repræsenteret ved Johannes Døberen.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„Jeg så en skare, som stod vel bevogtet og fast, uden at yde nogen støtte til dem, der ville rokke ved legemets grundfæstede tro. Gud så på dem med velbehag. Jeg fik vist tre trin — den første, anden og tredje engels budskaber. Min ledsagende engel sagde: ‘Ve den, som flytter en blok eller rykker en stift i disse budskaber. Den rette forståelse af disse budskaber er af livsvigtig betydning. Sjæles skæbne afhænger af den måde, hvorpå de modtages.’ Jeg blev igen ført ned gennem disse budskaber og så, hvor dyrt Guds folk havde købt deres erfaring. Den var blevet vundet gennem megen lidelse og hård kamp. Gud havde ledt dem skridt for skridt, indtil Han

havde stillet dem på en fast, urokkelig platform. Jeg så enkeltpersoner nærme sig platformen og undersøge grundlaget. Nogle trådte straks op på den med glæde. Andre begyndte at finde fejl ved grundlaget. De ønskede, at der blev foretaget forbedringer, og så ville platformen være mere fuldkommen, og folket langt lykkeligere. Nogle trådte ned fra platformen for at undersøge den og erklærede, at den var lagt forkert. Men jeg så, at næsten alle stod fast på platformen og formanede dem, der var trådt ned, til at ophøre med deres klager; for Gud var Mesterbyggeren, og de kæmpede imod Ham. De fortalte om Guds underfulde gerning, som havde ført dem til den faste platform, og i enighed løftede de deres øjne mod himmelen og priste Gud med høj røst. Dette påvirkede nogle af dem, der havde klaget og forladt platformen, og de trådte atter op på den med ydmygt blik.“

”Jeg blev henvist tilbage til forkyndelsen af Kristi første komme. Johannes blev udsendt i Elias’ ånd og kraft for at berede Jesu vej. De, som forkastede Johannes’ vidnesbyrd, havde ingen gavn af Jesu lære. Deres modstand mod budskabet, som forudsagde Hans komme, anbragte dem dér, hvor de ikke let kunne modtage det stærkeste bevis for, at Han var Messias. Satan ledte dem, som forkastede Johannes’ budskab, til at gå endnu videre, til at forkaste og korsfæste Kristus. Derved bragte de sig selv derhen, hvor de ikke kunne modtage velsignelsen på pinsefestens dag, som ville have lært dem vejen ind i den himmelske helligdom. Sønderrivelsen af forhænget i templet viste, at de jødiske ofre og anordninger ikke længere ville blive modtaget. Det store Offer var blevet frembåret og var blevet antaget, og Helligånden, som kom ned på pinsefestens dag, løftede disciplenes tanker fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gået ind med Sit eget blod for at udgyde fordelene ved Sin forsoning over Sine disciple. Men jøderne blev efterladt i fuldstændigt mørke. De mistede alt det lys, de kunne have haft over frelsesplanen, og stolede stadig på deres nytteløse ofre og gaver. Den himmelske helligdom havde taget den jordiskes plads, men de havde ingen kundskab om forandringen. Derfor kunne de ikke have gavn af Kristi mellemgerning i det hellige.”

"Mange ser med rædsel på jødernes handle måde, da de forkastede og korsfæstede Kristus; og når de læser beretningen om den skændige mishandling af Ham, tænker de, at de elsker Ham, og at de ikke ville have fornægtet Ham, som Peter gjorde, eller korsfæstet Ham, som jøderne gjorde. Men Gud, som ransager alles hjerter, har sat den kærlighed til Jesus, som de bekendte at føle, på prøve. Hele himmelen fulgte med den dybeste interesse modtagelsen af den første engels budskab. Men mange, som bekendte at elske Jesus, og som fældede tårer, når de læste beretningen om korset, spottede de gode nyheder om Hans komme. I stedet for at modtage budskabet med glæde erklærede de det for at være en vildfarelse. De hadede dem, som elskede Hans tilsynkomst, og udelukkede dem fra menighederne. De, som forkastede det første budskab, kunne ikke have gavn af det andet; heller ikke havde de gavn af midnatsråbet, som skulle berede dem til ved tro at gå ind med Jesus i det himmelske helligdoms allerhelligste. Og ved at forkaste de to foregående budskaber har de så formørket deres forstand, at de ikke kan se noget lys i den tredje engels budskab, som viser vejen ind i det allerhelligste. Jeg så, at ligesom jøderne korsfæstede Jesus, således havde de navnkristne kirker korsfæstet disse budskaber, og derfor har de ingen kundskab om vejen ind i det allerhelligste, og de kan ikke have gavn af Jesu forbøn dér. Ligesom jøderne, der frembar deres nytteløse ofre, sender de deres nytteløse bønner op til det rum, som Jesus har forladt; og Satan, tilfreds med bedraget,

antager en religiøs skikkelse og leder disse bekendende kristnes tanker hen til sig selv, idet han virker med sin kraft, sine tegn og løgnens underer for at fæstne dem i sin snare. Nogle bedrager han på én måde og andre på en anden. Han har forskellige vildfarelser rede til at påvirke forskellige sind. Nogle ser med rædsel på én vildfarelse, mens de villigt tager imod en anden. Satan bedrager nogle ved spiritismen. Han kommer også som en lysets engel og udbreder sin indflydelse over landet ved hjælp af falske reformbevægelser. Kirkerne er opløftede og mener, at Gud virker underfuldt for dem, skønt det er en anden ånds værk. Begejstringen vil dø hen og efterlade verden og kirken i en værre tilstand end før."

„Jeg så, at Gud har oprigtige børn blandt de navnkristne adventister og de faldne kirker, og før plagerne bliver udgydt, vil prædikanter og menige blive kaldt ud fra disse kirker og med glæde modtage sandheden. Satan ved dette; og før den tredje engels høje råb lyder, fremkalder han en ophidselse i disse religiøse samfund, for at de, som har forkastet sandheden, må tro, at Gud er med dem. Han håber at bedrage de oprigtige og lede dem til at tro, at Gud stadig virker for kirkerne. Men lyset vil skinne, og alle, som er oprigtige, vil forlade de faldne kirker og tage deres standpunkt sammen med resten.“ Early Writings, 258–261.